

et andet Parti til Magten, valgte dette sine egne Partifæller, som de kendte. Det er mine Partifæller og københavnske Venstre-mænd — jeg vil ikke i denne Forbindelse sige det ærede Medlems Partifæller — fordi disse Folk muligvis ville protestere derimod. Jeg har altsaa ikke søgt det Embede, men jeg vil dog sige, at jeg har søgt om et Embede, men det var ikke om at faa et Embede, det var om at blive af med Embedet. Jeg har i en lang Aarrække været Kommune lærer her i København, men efter at jeg havde siddet tre Aar i Rigsdagen, stod det mig klart, at det var uforenligt for mit Vedkommende at staa paa en frem-skudt Plads i Politikken og samtidig dermed beklæde en Embedsstilling inden for Skolen; jeg fandt, at jeg ikke kunde forsvare, at Børnene skulde skifte Lærer, fordi jeg skulde forlade Skolen, jeg fandt det urigtigt at lade Børnene undgælde for, at jeg det halve Aar ofrede mig for Politikken. Der er mange Medlemmer, der dels nu ere og dels tidligere have været i denne Sal, som have set anderledes paa denne Sag; jeg skal ikke gaa i Rette med dem om, hvorvidt de kunne forsvare det over for sig selv og over for de Børn, hvis Undervisning og Opdragelse er dem betroet, men for mit personlige Vedkom-mende fandt jeg Stillingen som Politiker og Embedsstillingen som Lærer uforenlig. Derfor søgte jeg min Afsked. Jeg gav den Gang Afkald paa et vellønnet Embede med tilhørende Pensionsret og har siden drevet borgerligt Erhverv som Privat lærer, hvor jeg ikke har Halvdelen i Timebeta-ling af, hvad jeg vilde have haft, hvis jeg havde beholdt mit Embede. For saa vidt har det ærede Medlem Ret i, at jeg har søgt om Embede, men det var for at blive af med et Embede og af de Grunde, som jeg har nævnt.

Det ærede Medlem omtalte de social-demokratiske Bladbude og meget andet. Dette med Bladbudene ved Social-Demo-kraten skal jeg ikke komme ind paa, da jeg antager, at Bladets Forretningsfører, der er Medlem af Tinget, selv vil give det ærede Medlem Svar paa det. Alle disse Naiviteter og Barnagtigheder, som det ærede Medlem kom med, at han havde set social-demokratiske Redaktører paa første Klasse, og at han havde truffet Socialdemo-krater siddende nede paa et Hotel i Næstved, hvor han selv havde været, vil jeg ganske rolig skænke ham, det synes jeg ikke, vi skulde tale om her. Det ærede Medlem fremsatte en Række grove Fornærmelser mod de danske Arbejdere, han udtalte, at

Masser af Arbejdere ere fordrukne, og at Masser af Arbejdere ere raa, det er Forhaanelser og Fornærmelser mod den danske Arbejderstand; jeg vil haabe, han en Gang vil faa den Løn derfor, han ærlig har fortjent.

Det ærede Medlem fremstillede sig selv og har tidligere her i Tinget frem-stillet sig selv som Martyr. Det maa maaske være mig tilladt at oplæse nogle faa Ord af den første Tale, han holdt her i Rigsdagen. Det var den 16de November 1895. Da udtalte det ærede Medlem følgende: „Det er blevet gentaget, og denne Gang maaske mere end nogen Sinde, at vi have haft politiske Afskedigelser nede hos os, og jeg kan ikke sige andet, end at jeg personlig har været udsat for økonomisk Krig, saa snart der blev Tale om min Kandidatur. Og da det saa kom frem, at der var nogen Udsigt til, at jeg kunde blive valgt, blev der sat en fuldstændig systematisk Krig i Gang imod mig; jeg skulde sættes ud som Læge alle Vegne, fra Hospitaler, Kommuner, Sygekasser osv. Adskillige Steder lykkedes det, og adskillige Steder lykkedes det ikke. Jeg maa maaske tillade mig at fremføre et lille Eksempel for det høje Ting, som maaske bedre end noget viser, til hvilken Højde Agitationen er bleven drevet, og som i alt Fald har gjort et vist Indtryk paa mig. Jeg har en lille Dreng hjemme, som er 5 Aar gammel, en særdeles rask og uforknytt Dreng. Da vi en Dag spadserede paa Gaden, møde vi Formanden for de konservative Klubber, Overlærer Hans Rasmussen. Saa siger Drengen til mig: „Hør, Fa'er, lad os nu løbe ind i en Port, for det er Kaptajn Madsen, der kommer, og saa faa vi Klø!“ Da jeg hørte det ærede Medlem holde den Tale her i 1895, troede jeg virkelig paa, at han var Martyr, jeg syntes, jeg kunde se Martyrglorien skinne om hans Hoved, men nu i Aftes fortæller det ærede Medlem selv, at han sad og tjente sine 10,000 Kr. om Aaret nede i Sakskøbing. I 1895 fortæller han os, hvordan han har været Genstand for økonomisk Krig, hvordan man systematisk vilde udsulte ham der-nede, men i Gaar kommer han og fortæller os, at han havde tjent sine 10,000 Kr. dernede! Mon han nu ikke bør tage denne Martyrglorie af sig, den klæder ham ikke mere. Men der er ganske vist et Tilfælde, hvor det ærede Medlem har været Martyr og har maattet lide. Jeg skal citere det — det er ganske kort — efter et Højreblad, nemlig „Avisen“, som i 1895 skrev følgende: „Det kom til et heftigt